

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12. Ljubljana, 1. decembra 1912. XX. tečaj.

Zvečer.

14. Božična noč.

Skrivnostno-praznično doné
v božično noč zvonovi,
tako lepo, tako sladko
kot angelski glasovi.

Srce v veselju se topi,
ko sliši to zvonenje;
pozabljena je bol, gorje,
pozabljeno trpljenje.

Nebo nocoj na svet rosi
le mir in mnogo sreče,
tolažbo danes zadobi
srce, še tak trpeče.

Po cerkvi verniki kleče
in tisoč ust šepeče:
„Gospod, razlijsvoj blagoslov,
dodeli ti nam sreče!“

In nad klečečo množico
mir božji se razliva;
v naravi pa božična noč
nebeške sanje sniva.

K.

15. Sveti večer.

Angelčki na lahnih krilih
iz nebes prihajajo:
v snežnobelih oblačilih
okrog jaslic rajajo.

Detece nebes častijo,
v prahu se mu klanjajo
in po zemlji vsej hitijo,
mir ljudem oznanjajo.

Angelčkom se pridružimo,
pokleknimo vsi na tla
in ponižno počastimo
vsi Zveličarja sveta!

Jožef Zatoški.

Kapelica sred morja.

Jadranska legenda. — Spisal Bogumil Gorenjko.

»Saj danes ne pojdi loviti,« je rekla pri večerji žena možu in položila žlico na nizko mizico. »Pojdem,« je rekel mož, vstal, stočil na prag in pogledal po širnem morju.

»Vihar zna biti,« je rekla žena boječe. Boječe sta pogledala mater otroka, šestletna Tinka in osemletni Tonček, in tudi odložila žlico; čutila sta morebiti materino skrb.

»Nič hudega ne bo! Res tiste meglice se kuhajo tam na jugu, pa popilo jih bo morje; nič se ne boji!« je zavrnil ženo mož.

»Oče, jaz grem tudi z vami, saj ste mi že dostikrat obetali, da me vzamete enkrat s sabo, ko boste šli loviti ribe,« je zaprosil Tonček in proseče-skrbno pogledal očeta.

»Z mano?« je vprašal oče zategnjeno. »Z mano?« In zopet je pogledal skozi vrata na tiste meglice, ki so se kuhale tam na daljnem morju. »No, pa pojdi, mi vsaj ne bo dolgčas,« je končno rekel in sinček ga je veselo pogledal.

»E, danes ga ni treba vzeti s sabo!« je ugovarjala mati.